

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 13. marts 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-458/18	GVC Services <u>Emne:</u> Beskatning af udbytter til moderselskab i Gibraltar <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal artikel 2, litra a), nr. i), sammenholdt med bilag I, del A, litra ab), i direktiv 2011/96/EU fortolkes således, at udtrykket »[d]e selskaber, der er registreret i henhold til Det Forenede Kongeriges ret« også omfatter de selskaber, der er registreret i Gibraltar? 2) Skal artikel 2, litra a), nr. iii), sammenholdt med bilag I, del B, i direktiv 2011/96/EU fortolkes således, at udtrykket »corporation tax i Det Forenede Kongerige« også omfatter den selskabsskat, der skal betales i Gibraltar?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet	Dom	01.04.20
C-389/19 P	Kommissionen mod Sverige (appel af sag T-837/16) <u>Emne:</u> REACH-forordningen (blykromater/særlige problematiske stoffer) <u>Påstande:</u> - upphåver den dom som meddelades av tribunalen (femte avdelningen) den 7 mars 2019, och som delgavs Europeiska kommissionen den 8 mars 2019, i mål T-837/16, Konungariket Sverige mot Europeiska kommissionen, ogillar talan i första instans samtförpliktat Konungariket Sverige att ersätta rättegångskostnaderna, eller, alternativt, - återförvisar målet till tribunalen för förnyad prövning och låter beslutet om rättegångskostnader för förfarandet i	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Mundtlig forhandling	01.04.20

	första instans och för överklagandet anstå; och - beslutar att verkningarna av det omtvistade beslutet ska bestå.			

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces skridt	Dato
C-517/17	Addis m.fl. 1) Er EU-retten til hinder for, at en medlemsstat (her Tyskland) i henhold til hjemmelen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 henholdsvis den foregående ordning i artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85/EF afviser en ansøgning om international beskyttelse, fordi ansøgeren er blevet tildelt flygtningestatus i en anden medlemsstat, såfremt udformningen af den internationale beskyttelse, navnlig levevilkårene for anerkendte flygtninge i den anden medlemsstat (her Italien), der allerede har givet ansøgeren international beskyttelse, ikke opfylder kravene i artikel 20 ff. i direktiv 2011/95/EU, uden at chartrets artikel 4 eller EMRK's artikel 3 allerede af den grund krænkes? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt anerkendte flygtninge i den medlemsstat, der har anerkendt dem som flygtninge (her Italien), a) ikke, eller i sammenligning med andre medlemsstater kun i stærkt begrænset omfang, modtager eksistenssikrende ydelser, men for så vidt ikke behandles anderledes end denne medlemsstats egne statsborgere? b) ganske vist er berettigede efter artikel 20 ff. i direktiv 2011/95/EU, men kun med vanskelighed har adgang til de hermed forbundne ydelser eller råder over sådanne familiemæssige netværk eller netværk med private organisationer, der erstatter eller supplerer statslige ydelser? 3) Er artikel 14, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU henholdsvis den foregående ordning i artikel 12, stk. 1, første punktum, i direktiv 2005/85/EF til hinder for anvendelse af en national bestemmelse, hvorefter en manglende personlig samtale med ansøgeren i forbindelse med asylmyndighedens afslag på en asylansøgning i henhold til hjemmelen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, henholdsvis den foregående ordning i artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85/EF, ikke fører til ophævelse af dette afslag på grund af den manglende høring, såfremt ansøgeren ved en anfægtelse for domstolene har lejlighed til at gøre alle omstændigheder, der taler mod et afslag, gældende, og ansøgningen heller ikke under hensyntagen til disse omstændigheder kan afgøres anderledes i materiel henseende?	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	17.03.20
Forenede sager C-133/19, C-136/19 og C-137/19	B. M. M. et B. S. m.fl. Sagerne C-136/19 og C-133/19 vedrører: 1) Tilsiger hensynet til at sikre den effektive virkning af EU-retten og til ikke at umuliggøre den ret til familiesammenføring, som ifølge appellanten tilkommer hende i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at et barn af referencepersonen har ret til familiesammenføring, når den pågældende blev myndig under rettens behandling af den sag, der var blevet iværksat til prøvelse af afgørelsen om at meddele afslag på at indrømme	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	17.03.20

	denne ret, hvilken afgørelse blev truffet, mens barnet endnu var mindreårigt? 2) Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 18 i direktiv 2003/86/EF fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for afgørelsen om, at det annullationssøgsmaal, der var blevet iværksat til prøvelse af afslaget på familiesammenføring af en mindreårig, ikke kunne antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at barnet var blevet myndigt under retssagens behandling, således at det er afskåret fra muligheden for, at der træffes afgørelse i den sag, der blev iværksat til prøvelse af denne afgørelse, og hvorved den pågældendes adgang til effektive retsmidler krænktes? Sag C-137/19 vedrører: Skal artikel 4, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring, i givet fald sammenholdt med samme direktivs artikel 16, stk. 1, fortolkes således, at tredjelandstatsborgere for at blive betragtet som »mindreårige børn« som omhandlet i denne bestemmelse ikke kun skal være »mindreårige« på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, men ligeledes på det tidspunkt, hvor myndighederne træffer endelig afgørelse om ansøgningen?			
C-14/19 P	KF mod SatCen (appel) Påstande: —Den appellerede dom ophæves. —Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	GA	17.03.20
C-234/18	„AGRO IN 2001“ Sagen vedrører: 1. Skal artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som fastsætter »mindsteregler for indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation«, fortolkes således, at den tillader medlemsstaterne at vedtage bestemmelser om civilretlig konfiskation, som ikke er støttet på en domfældelse? 2. Følger det af artikel 1, stk. 1, under hensyntagen til artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, at alene indledning af en straffesag mod den person, hvis formue er genstand for konfiskation, er en tilstrækkelig forudsætning for at indlede og gennemføre en civilretlig konfiskationssag? 3. Er det tilladt at foretage en udvidende fortolkning af grundene i artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som tillader en civilretlig konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse? 4. Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at en formuerettighed kan konfiskeres som direkte eller indirekte opnået ved en strafbar handling alene på grund af misforholdet mellem formuegoderne og personens legale indkomster, uden at der foreligger en endelig dom, som fastslår, at personen har begået den strafbare handling? 5. Skal bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU	Finanstilsynet	Dom	18.03.20

	af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den regulerer konfiskation hos tredjemand som en supplerende eller alternativ foranstaltning til den direkte konfiskation eller som en supplerende foranstaltning til den udvidede konfiskation? 6. Skal bestemmelsen i artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den sikrer anvendelsen af uskyldsformodningen og forbyder en konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse?			
C-612/18 P	ClientEarth mod Kommissionen (appel) Påstande: — Dom afsagt af Retten den 11. juli 2018 i sag T-644/16 (»den appellerede dom«) ophæves, og sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	18.03.20
Forenede sager C- 103/18 og C-429/18	Sánchez Ruiz (sag C-103/18) Sagen vedrører hvorvidt den spanske lovgivning og retspraksis vedrørende tidsbegrænset udnævnelse af vedtægtsmæssigt personale er forenelig med § 4 og 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Første spørgsmål: Kan en situation som den, der beskrives i det foreliggende tilfælde (hvor den offentlige arbejdsgiver ikke overholder de ved lov fastsatte tidsmæssige begrænsninger, og derved tillader flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, eller opretholder den midlertidige karakter ved at ændre ansættelsestypen fra hjælpepersonale til vikaransat eller afløser), anses for misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende ansættelser og dermed henføres under § 5 i rammeaftalen, der er vedhæftet som bilag til direktiv 1999/70/EF? Andet spørgsmål: Skal bestemmelserne i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som fremgår af bilaget til direktiv 1999/70/EF, sammenholdt med effektivitetsprincippet, fortolkes således, at de er til hinder for nationale processuelle regler, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at en arbejdstager i tidsbegrænset ansættelse aktivt anfægter eller klager over samtlige på hinanden følgende ansættelser og ophør for at kunne være omfattet af direktivet og for at kunne gøre de rettigheder gældende, som den pågældende tildeles i henhold til EU's retsorden? Tredje spørgsmål: Henset til, at behovet for at besætte ledige stillinger og dække sygefravær og ferieperioder (...) i den offentlige sektor i forbindelse med udførelsen af væsentlige tjenester grundlæggende er »permanent«, og at det dermed er nødvendigt at fastlægge begrebet »objektive omstændigheder« som begrundelse for den tidsbegrænsede ansættelse: [...] Fernández Álvarez e.a. (sag C-429/18) Første spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning og en opfattelse, hvorefter der i forbindelse med den tidsbegrænsede ansættelse af sagsøgerne foreligger et misbrug, for så vidt som den offentlige arbejdsgiver anvender forskellige former for ansættelse, som alle er midlertidige, til varigt og konstant at udføre almindelige opgaver, som de vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere normalt udfører, og	Beskæftigelses- ministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	19.03.20

	dække permanente og strukturelle behov, som reelt ikke er midlertidige, men derimod varige og konstante? Er denne beskrevne tidsbegrænsede ansættelse dermed ikke begrundet som omhandlet i § 5, stk. 1, litra a), i rammeaftalen med objektive omstændigheder, for så vidt som denne anvendelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter er direkte i strid med andet afsnit i indledningen til rammeaftalen og punkt 6 og 8 i de generelle betragtninger til denne aftale, fordi de betingelser, der kunne begrunde disse tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, ikke er opfyldt? Andet spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning, hvorefter opslaget af en traditionel udvælgelsesprøve, der har de nævnte kendetegn, hverken er en foranstaltning med tilsvarende virkning eller kan betragtes som en sanktion, for så vidt som den ikke står i forhold til det misbrug, der er begået, og som medfører, at den tidsbegrænsede ansættelse bringes til ophør, hvorved formålene med direktivet tilsidesættes, og den ufordelagtige situation for vedtægtsmæssige midlertidige medarbejdere gøres varig, og ikke kan betragtes som en effektiv foranstaltning, for så vidt som den ikke medfører nogen ulempe for arbejdsgiveren eller har en afskrækkende virkning og dermed ikke er i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70, for så vidt som den ikke sikrer, at den spanske stat opnår de i direktivet foreskrevne resultater? Tredje spørgsmål: Er det i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70 og Den Europæiske Unions Domstols dom af 14. september 2016 i sag C-16/15, at den forelæggende ret anlægger og anvender en fortolkning, hvorefter et opslag af en åben udvælgelsesprøve ikke er en foranstaltning, der er egnet til at sanktionere et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold, idet der i spansk ret ikke findes en sanktionsmekanisme, der er effektiv og har afskrækkende virkning, og som bringer misbrug i forbindelse med ansættelse af vedtægtsmæssigt midlertidigt personale til ophør, idet lovgivningen ikke gør det muligt at besætte disse oprettede strukturelle stillinger med det personale, der vargenstand for misbruget, således at jobusikkerheden for disse arbejdstagere bibeholdes? [...]			
C-693/18	CLCV e.a. 1) Fortolkning af begrebet anordning 1-1: Hvad omfatter begrebet anordning i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)? 1-2: Kan et program, der er installeret i motorstyringscomputeren, eller som mere generelt påvirker denne, anses for en anordning i denne artikels forstand? 2) Fortolkning af begrebet emissionsbegrænsningssystem 2-1: Hvad omfatter begrebet »emissionsbegrænsningssystem«, som er anført i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)? 2-2: Omfatter dette emissionsbegrænsningssystem udelukkende teknologier og strategier, der har til formål at håndtere og reducere emissioner (bl.a. NOx) efter dannelsen, eller indbefatter det ligeledes de forskellige teknologier og strategier,	Miljø- og Fødevareministeriet Transport- og Boligministeriet	GA	19.03.20

	der giver mulighed for at begrænse selve dannelsen, som f.eks. EGR-teknologien? 3) Fortolkning af begrebet manipulationsanordning (defeat device) 3-1: Er en anordning, som registrerer alle parametre i tilknytning til gennemførelsen af de i forordning (EF) nr. 715/2007 foreskrevne godkendelsesprocedurer med henblik på under disse procedurer at aktivere eller opjustere en del af emissionsbegrænsningssystemets funktion og herved opnå godkendelse af køretøjet, en manipulationsordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007? 3-2: Er denne manipulationsanordning (defeat device) i bekræftende fald forbudt i henhold til bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, [i forordning] (EF) nr. 715/2007? 3-3: Kan en anordning som den, der er beskrevet i spørgsmål 3-1, kvalificeres som en »manipulationsanordning«, hvis emissionsbegrænsningssystemets øgede funktion ikke kun finder sted under godkendelsesprocedurer, men også i konkrete tilfælde, når netop de forhold, hvorunder – når de registreres – emissionsbegrænsningssystemets drift opjusteres under disse godkendelsesprocedurer, forekommer under faktiske kørselsforhold? 4) Fortolkning af de i artikel 5 fastsatte undtagelser 4-1: Hvad omfatter de tre undtagelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, [i kapitel II] i forordning (EF) nr. 715/2007? 4-2: Kan der af en af de i artikel 5, stk. 2, anførte tre grunde ses bort fra forbuddet mod en manipulationsordning [defeat device], der specifikt under godkendelsesprocedurer aktiverer eller opjusterer driften af en del af emissionsbegrænsningssystemet? 4-3: Er en forsinkelse af motorens ældning eller tilsodning en del af de krav med hensyn til at »beskytte motoren mod beskadigelse eller havari« eller »sikre køretøjets driftssikkerhed«, som kan begrunde tilstedeværelsen af en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra a)?			
Forenede sager C-21/19 – C-23/19	XN m.fl. 1. Er et stof, der ikke er et biprodukt som omhandlet i rammedirektivet om affald, pr. definition heller ikke et animalsk biprodukt som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter fra 2009, således at dette stof ikke i henhold til artikel 1, stk. 3, i forordning 1013/2006 er undtaget fra anvendelsesområdet for forordning 1013/2006? Eller er det ikke udelukket, at et stof omfattes af definitionen af animalske biprodukter som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter, hvis dette stof ikke opfylder betingelserne i artikel 5, stk. 1, i rammedirektivet om affald, således at det ikke uden videre omfattes af forordning 1013/2006? 2. Hvorledes skal en overførsel, der omfattes af godkendelseskravene i forordning (EF) nr. 1774/2002 – nu forordning (EF) nr. 1069/2009 – som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i forordning 1013/2006 forstås: Menes der hermed transporten (fra et land til et andet) af animalske biprodukter, uanset hvilken kategori materialet tilhører? Eller menes der hermed transport af det i artikel 48 i forordningen om animalske biprodukter fra 2009 (før artikel 8 i forordning 1774/2002) omhandlede materiale, der er begrænset til animalske biprodukter eller afledte produkter i denne bestemmelses forstand, altså kategori 1- og kategori 2-materiale,	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	19.03.20

	herunder forarbejdede animalske proteiner, afledt af kategori 3-materiale? 3. Såfremt der ved overførsel, der omfattes af godkendelseskravene i forordning (EF) nr. 1774/2002 – nu forordning (EF) nr. 1069/2009 – som omhandlet i artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006 også skal forstås transport (fra et land til et andet) af animalske biprodukter uanset hvilken kategori materialet tilhører, skal artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006 da endvidere forstås således, at der hermed også menes overførsel af blandinger af animalske biprodukter og andre stoffer og i bekræftende fald, har mængdeforholdet mellem de animalske biprodukter og andre stoffer da betydning? Eller mister et animalsk biprodukt sin karakter af animalsk biprodukt som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter fra 2009, og bliver det animalske biprodukt til affald som omhandlet i forordning 1013/2006 som følge af opblandingen med et andet stof?			
T-570/19	Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	19.03.20
T-571/19	Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	19.03.20
T-572/19	Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	19.03.20
C-542/18 RX-II og C-543/18 RX-II	Simpson mod Kommissionen og HG mod Kommissionen Den fornyede prøvelse skal vedrøre spørgsmålet, om Den Europæiske Unions Rets domme af 19. juli 2018, Simpson mod Rådet (T-646/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:493) og HG mod Kommissionen (T-693/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:492), navnlig henset til det almindelige retssikkerhedsprincip, påvirker EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng, idet Retten som appelinstant fastslog, at det dommerkollegium, der afsagde Retten for EU-Personalesagers kendelse af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136) og dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), ikke var lovligt sat på grund af en ulovlighed, der påvirkede udnævnelsesproceduren for et af medlemmerne af dette dommerkollegium, som medførte en tilsidesættelse af princippet om en domstol oprettet ved lov, der er fastsat i artikel 47, stk. 2, første punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den fornyede prøvelse skal navnlig vedrøre spørgsmålet, om udnævnelsen af en dommer, i lighed med de retsakter, der er omhandlet i artikel 277 TEUF, kan være genstand for en indirekte legalitetskontrol, eller om en sådan indirekte legalitetskontrol - principielt eller efter at der er forløbet en vis periode - er udelukket eller begrænset til bestemte former for ulovligheder for at sikre den retlige stabilitet og retskraften.	Nævnenes Hus	Dom	24.03.20
Forenede sager C-558/18 og C-563/18	Miasto Łowicz m.fl. Sag C-558/18 vedrører: Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU fortolkes således, at forpligtelsen til at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten, hvilken forpligtelse følger af nævnte bestemmelse, er til hinder for bestemmelser, som i væsentlig grad forøger risikoen for, at garantien for en	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	24.03.20

	uafhængig disciplinær procedure for dommere i Polen undergraves, grundet: 1) politisk indflydelse på forløbet af de disciplinære procedurer, 2) risiko for, at disciplinærsystemet misbruges til en politisk kontrol af indholdet i retslige afgørelser, og 3) muligheden for at anvende beviser, der er tilvejebragt på ulovlig vis, i forbindelse med disciplinære procedurer mod dommerne? Sag C-563/18 vedrører: Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU fortolkes således, at forpligtelsen til at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten, hvilken forpligtelse følger af nævnte bestemmelse, er til hinder for bestemmelser, som odelægger garantierne for en uafhængig disciplinær procedure for dommere i Polen grundet politisk indflydelse på forløbet af de disciplinære procedurer, og for at der opstår risiko for, at disciplinærsystemet misbruges til en politisk kontrol af indholdet i retslige afgørelser?			
T-646/18	Bonnafous mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede afgørelse omgøres, idet det fastslås, at den af sagsøgeren for appelkammeret indgivne klage er velbegrunderet, at indsigelsen følgelig skal forkastes og at EU-varemærkeansøgningen skal imødekommes. Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse. — EUIPO og, i påkommende tilfælde, intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne og omkostningerne forbundet med sagens behandling for appelkammeret ved EUIPO.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	24.03.20
C-344/18	ISS Facility Skal artikel 3, stk.1, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter fortolkes således, at såfremt der som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, er tale om samtidig overførsel af forskellige dele af en virksomhed til forskellige erhververe, overgår de rettigheder og forpligtelser, der på overførselstidspunkter følger af en arbejdskontrakt med en arbejdstager, der var beskæftiget i hver af de overførte dele, i forhold til det omfang, hvori denne arbejdstager havde været beskæftiget i den del af virksomheden, som er overført til de forskellige erhververe, eller således, at de nævnte rettigheder og forpligtelser i det hele overgår til erhververen af den del, hvor førnævnte arbejdstager hovedsageligt havde været beskæftiget, eller således, at såfremt direktivet ikke kan fortolkes på nogen af de nævnte måder, sker der ikke nogen overgang til de nævnte erhververe af de rettigheder og forpligtelser, der følger af arbejdstagerens arbejdskontrakt, hvilket også er tilfældet, såfremt det ikke er muligt at fastsætte omfanget af arbejdstagerens beskæftigelse særskilt i de forskellige dele af virksomheden?	Erhvervsstyrelsen	Dom	25.03.20
Forenede sager C-496/18 og C-497/18	HUNGEOD e.a. m.fl. 1) Skal artikel 41, stk. 1, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 2., 25., 27. og 36. betragtning til Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	25.03.20

	med indgåelse af offentlige kontrakter, artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation og, i denne forbindelse, retssikkerhedsprincippet, som er et almindeligt EU-retligt princip, og kravet om effektiv og hurtig behandling af klager over indgåelse af offentlige kontrakter i forbindelse med afgørelser truffet af ordregivende myndigheder fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som med hensyn til offentlige kontrakter, der indgås før denne lovgivnings ikrafttrædelse, efter udløbet af fristen, i henhold til medlemsstatens tidligere lovgivning, for undersøgelse af overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, som begås inden ikrafttrædelsen af denne lovgivning, generelt tillader den kompetente (tilsyns-) myndighed, som er oprettet i medfør af denne lovgivning, at denne inden for den i nævnte lovgivning fastsatte frist selv kan iværksætte en procedure for at undersøge en konkret overtrædelse i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter og træffe afgørelse om realiteten og som følge heraf fastslå, at der er begået en overtrædelse, fastsætte en sanktion vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter og anvende virkningerne af kontraktens ugyldighed? 2) Kan de retsregler og principper, som er nævnt i det første spørgsmål – ud over den faktiske udøvelse af (den subjektive og personlige) ret til efterprøvelse, som aktører, der berøres af indgåelsen af en offentlig kontrakt, har – finde anvendelse på retten til at iværksætte og behandle en klageprocedure, som de (tilsyns)myndigheder, som er oprettet i medfør af medlemsstatens lovgivning, har, hvilke myndigheder har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter og har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser? 3) Følger det af artikel 99, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse direktiv 2004/17/EF, at lovgivningen i en medlemsstat, idet der vedtages en ny lov – med henblik på at beskytte EU's finansielle interesser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter – generelt kan tillade (tilsyns)myndigheder, som i henhold til medlemsstatens lovgivning har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, og som har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser, at undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, der er begået inden ikrafttrædelsen af denne lov, og iværksætte og behandle en procedure, selv om fristerne i henhold til den tidligere lovgivning er udløbet? 4) Har det i betragtning af de retsregler og principper, som er nævnt i det første spørgsmål, ved vurderingen af, om den i det første og det tredje spørgsmål beskrevne undersøgelsesbeføjelse, som er tillagt (tilsyns)myndighederne, er forenelig med EU-retten, nogen betydning, hvilke retlige, forskriftsmæssige, tekniske eller organisatoriske lakuner eller andre former for hindringer, der ligger til grund for den			

	omstændighed, at overtrædelsen i forbindelse med indgåelsen af offentlige kontrakter ikke blev undersøgt, da den blev begået? 5) Skal artikel 41, stk. 1, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 2., 25., 27. og 36. betragtning til Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation og, i denne forbindelse, retssikkerhedsprincippet, som er et almindeligt EU-retligt princip, og kravet om effektiv og hurtig behandling af klager over indgåelse af offentlige kontrakter i forbindelse med afgørelser truffet af ordregivende myndigheder og proportionalitetsprincippet, fortolkes således, at den nationale ret – selv hvis den i det første til det fjerde spørgsmål nævnte beføjelse i betragtning af disse principper kan tillægges de (tilsyns)myndigheder, som i henhold til medlemsstatens lovgivning har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, og som har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser – kan tage stilling til, om den tid, der er gået mellem overtrædelsen blev begået, udløbet af den tidligere gældende undersøgelsesfrist og iværksættelsen af proceduren om undersøgelse af overtrædelsen, er rimelig og forholdsmæssig, og heraf udlede den retlige følge af, at den omtvistede afgørelse er uden virkning, eller en anden retlig følge, der følger af medlemsstatens lovgivning?			
C-622/18	Cooper International Spirits e.a. Skal artikel 5, stk. 1, litra b), og artikel 10 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, fortolkes således, at en varemærkeindehaver, som ikke på noget tidspunkt har benyttet sit varemærke, og som har fortabt sine rettigheder ved udløbet af den periode på fem år, der følger efter offentliggørelsen af registreringen, kan opnå erstatning for tab ved at påberåbe sig en krænkelse af varemærkets væsentligste funktion, der skyldes tredjemands brug inden datoen for fortabelsens virkning af et tegn, der ligner det nævnte varemærke, som angivelse for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, for hvilke dette varemærke er blevet registreret?	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	25.03.20
C-2/19	A. P. (Mesures de probation) Er anerkendelsen af en medlemsstats dom og tilsynet med dommens fuldbyrdelse også i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner, når den frihedsstraf, der er pålagt en domfældt, i henhold til denne dom gøres betinget uden yderligere forpligtelser, således at den eneste forpligtelse består i, at domfældte ikke må begå en ny, forsætlig strafbar handling i prøvetiden (der er tale om en betinget straf i henhold til den estiske straffelovs § 73)?	Justitsministeriet	Dom	26.03.20

C-182/19	Pfizer Consumer Healthcare Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1140 af 8. juli 2016 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur ugyldig, for så vidt som den under pos. 3824 i KN, mere specifikt 3824 90 96, tariferer varer, som: i består af et bindlignende materiale, der indeholder »varmeceller«, herunder kemikalier ii fungerer på samme måde som et omslag, men giver ekstra fordele iii gennem en eksoterm kemisk reaktion lindrer smerter, mindsker stivhed og fremmer heling af væv (som påvist ved flere kliniske forsøg) iv er formet eller pakket til detailsalg og v klart præsenteres og markedsføres som værende til medicinske formål, og som om de har de virkninger, der er anført i nr. iii) ovenfor på det grundlag, at det er kemikalierne, der er det karaktergivende materiale eller den karaktergivende bestanddel, og ikke under pos. 3005 [på grundlag af ordlyden af de relevante positionstekster og afsnits- og kapitelbestemmelser samt forklarende bemærkninger i henhold til almindelig tariferingsbestemmelse 1, anvendelsen af almindelig tariferingsbestemmelse 3 a), som kræver tarifiering i overensstemmelse med den mest specificerede varebeskrivelse, eller på anden vis]?	Toldstyrelsen	Dom	26.03.20
T-734/17	ViaSat mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens stiltiende afgørelse om afslag af 24. august 2017 annulleres, idet denne er en følge af Kommissionens undladelse af inden for den fastsatte frist i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 at besvare sagsøgerens genfremsatte begæring om aktindsigt af 10. juli 2017 i forbindelse med den anmodning om aktindsigt, der blev indgivet den 2. maj 2017 med nr. 2017/2592 vedrørende oplysninger, der er blevet fremlagt eller udvekslet i forbindelse med en indkaldelse af ansøgninger om pan-europæiske systemer for mobile satellittjenester. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de omkostninger, der afholdes af en intervenierende part.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.03.20
C-215/18	Primera Air Scandinavia 1) Forelå der et kontraktforhold mellem sagsøgeren og sagsøgte som omhandlet i artikel 5, stk. 1, i [Rådets] forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, selv om der ikke var indgået nogen aftale mellem sagsøgeren og sagsøgte, og flyvningen var del i en pakke af ydelser leveret på grundlag af en aftale mellem sagsøgeren og en tredjemand (et rejsebureau)? 2) Kan dette forhold betragtes som et forbrugerforhold i henhold til artikel 15-17 i afdeling 4 i [Rådets] forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område? 3) Har sagsøgte partsevne i en retssag vedrørende fyldestgørelse af krav opstået i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning [(EF)] nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91?	Justitsministeriet	Dom	26.03.20
C-663/18	B S et C A Skal forordning nr. 1307/2013 og nr. 1308/2013 samt princippet om varernes frie bevægelighed fortolkes således, at de ved bekendtgørelse af 22. august 1990 indførte undtagelsesbestemmelser, hvorefter dyrkning, industriel	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	GA	31.03.20

	anvendelse og markedsføring af hamp skal begrænses til plantens fibre og frø, fastsætter en restriktion, der er i strid med fællesskabsretten?			
Forenede sager C-724/18 og C-727/18	Cali Apartments m.fl. 1) Foretager en operatør af en internetvideoplatform, på hvilken brugere stiller videoer med ophavsretligt beskyttet indhold til rådighed for almenheden uden rettighedshaverens samtykke, en overføringshandling som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når – platformen giver operatøren reklameindtægter, – uploadingen foregår automatisk og uden at operatøren forinden ser eller kontrollerer den, – operatøren ifølge brugsbetingelserne får en global, ikke-eksklusiv og vederlagsfri licens til videoerne i hele videoens lagringsperiode, – operatøren i brugsbetingelserne og i forbindelse med uploadingen henviser til, at der ikke må lægges indhold ind, der krænker ophavsretten, – operatøren stiller hjælpemidler til rådighed, hvormed rettighedshaveren kan blokere krænkende videoer, – operatøren organiserer søgeresultaterne på platformen i form af ranglister og indholds kategorier og viser registrerede brugere en oversigt, der er indrettet efter disses tidligere sete videoer, og som indeholder videoer, der anbefales dem for så vidt som operatøren ikke har noget specifikt kendskab til, at der er indhold tilgængeligt, som udgør en krænkelse af ophavsretten, eller operatøren – når denne har fået kendskab til dette indhold – omgående sletter det eller omgående blokerer adgangen hertil? (...)	Transport-, og Boligministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	31.03.20
C-228/18	Budapest Bank e.a. 1) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at den kan være til hinder for en eneste adfærd, der har både et konkurrencebegrænsende formål og en konkurrencebegrænsende virkning, idet begge disse elementer udgør selvstændige retsgrundlag? 2) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at den i hovedsagen omhandlede aftale mellem ungarske banker, som med hensyn til de betalingskortselskaber MasterCard og Visa fastsætter en fælles størrelse på det interbankgebyr, der skal betales til de kortudstedende banker for brugen af de nævnte selskabers kort, udgør en aftale med et konkurrencebegrænsende formål? 3) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at kreditkortselskaberne, der ikke deltog direkte i fastlæggelsen af aftalens indhold, men gjorde det muligt at vedtage denne aftale og accepterede og anvendte den, også skal betragtes som parter i en interbankaftale, eller skal det vurderes, at disse selskaber samordnede deres adfærd med de banker, som indgik aftalen? 4) Kan artikel 81, stk. 1, EF, [artikel 101, stk. 1, TEUF] fortolkes således, at det for at vurdere, om der foreligger en overtrædelse af konkurrencereglerne, henset til sagens genstand, ikke er nødvendigt at afgøre, om der er tale om deltagelse i en aftale eller om samordning med adfærden hos de banker, der deltog i aftalen?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	01.04.20

C-567/18	Coty Germany Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1) og artikel 9, stk. 3, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT L 154 af 16.6.2017, s. 1): Er en person, der oplagrer varer, som krænker en varemærket, for en tredjemand uden at have kendskab til overtrædelsen, i besiddelse af den pågældende vare med det formål at udbyde den til salg eller markedsføre den, når det ikke er personen selv, men derimod kun tredjemanden, der har til hensigt at udbyde varen til salg eller markedsføre den?	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	01.04.20
C-753/18	Stim et SAMI Indebærer udlejning af biler, som er standardudstyrede med radiomodtagere, at den, som udlejer bilerne, er en bruger, som foretager en overføring til almenheden eller en kommunikation til offentligheden som omhandlet i henholdsvis artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29 og artikel 8, stk. 2, i direktiv 2006/115? 2. Hvilken betydning, om nogen, har omfanget af biludlejningsvirksomheden og udlejningstiden?	Kulturministeriet	Dom	01.04.20
C-765/18	Stadtwerke Neuwied 1. Skal artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF [org. s. 2] (EUT 2003, L 17[6, s. 57]) sammenholdt med litra b) og c) i bilag A hertil fortolkes således, at manglende direkte underretning af gaskunder med passende varsel om betingelser for, anledning til og omfanget af en forestående ændring af tariffen for gasforsyning er til hinder for, at en sådan tarifændring er gyldig? 2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF sammenholdt med litra b) og c) i bilag A hertil umiddelbart anvendelig over for et privatretligt selskab (anpartsselskab efter tysk ret) fra den 1. juli 2004, fordi de nævnte bestemmelser i dette direktiv ud fra et indholdsmæssigt synspunkt er ubetingede og således kan anvendes uden yderligere gennemførelsesforanstaltninger og indrømmer borgeren rettigheder over for et organ, der på trods af sin privatretlige juridiske form er undergivet statslig myndighed, eftersom staten er eneste anpartshaver i selskabet?	Energistyrelsen	Dom	01.04.20
C-233/19	CPAS de Liège Skal artikel 5 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og dette direktivs artikel 14, stk. 1, litra b), sammenholdt med dommen i sag C-562/13, der blev afsagt den 18. december 2014 af Domstolens Store Afdeling, fortolkes således, at et retsmiddel, der er bragt i anvendelse til prøvelse af en afgørelse, hvorved en tredjelandsstatsborger, der lider af en alvorlig sygdom, pålægges at forlade en medlemsstats område, har opsættende virkning, idet den, der anvender retsmidlet, har gjort gældende, at fuldbyrdelsen af denne	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	01.04.20

	afgørelse kan udsætte vedkommende for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af den pågældendes helbred, – uden at det er fornødent at foretage en vurdering af retsmidlet, idet den blotte indgivelse af dette er tilstrækkeligt til at suspendere fuldbyrdelsen af afgørelsen om udsendelse, – eller skal der foretages en begrænset kontrol af, hvorvidt der foreligger et rimeligt begrundet klagepunkt eller manglende opfyldelse af betingelserne for realitetsbehandling, eller at søgsmålet for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) er åbenbart ugrundet, – eller kræves der en tilbundsående prøvelse fra arbejdsretternes side for at afgøre, om fuldbyrdelsen af denne afgørelse kan betyde, at den, der anvender retsmidlet, udsættes for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af sit helbred?			
C-480/18	PrivatBank 1) Er en national lovgivning, hvorefter det lettiske finanstilsyn har beføjelse til at behandle klager fra brugerne af betalingstjenester, herunder i forbindelse med manglende betalinger i euro eller i en medlemsstats nationale valuta, og dermed til at konstatere overtrædelser af loven [om betalingstjenester og elektroniske penge] og pålægge sanktioner, forenelig med artikel 2, stk. 2, i direktiv [2007/64/EF]? 2) Skal direktivets artikel 20, stk. 1 og 5, og artikel 21, stk. 2, fortolkes således, at de tillader, at den kompetente myndighed ligeledes fører tilsyn med og pålægger sanktioner i forbindelse med manglende betalinger i euro eller i valutaen i en medlemsstat uden for euroområdet? 3) Har den kompetente myndighed med henblik på de i direktivets artikel 20 og 21 fastlagte tilsynsopgaver eller med henblik på de i direktivets artikel 80-82 fastlagte klageprocedurer beføjelse til at bilægge tvister mellem betaleren og udbyderen af betalingstjenester, som udspringer af de i direktivets artikel 75 omhandlede retsforhold, og afgøre, hvem der er ansvarlig for den manglende eller mangelfuldt gennemførte transaktion? 4) Når den kompetente myndighed udfører de i direktivets artikel 20 og 21 fastlagte tilsynsopgaver eller gennemfører de i direktivets artikel 80-82 fastlagte klageprocedurer, skal denne myndighed da tage hensyn til en voldgiftsafgørelse, der bilægger tvisten mellem udbyderen af betalingstjenesterne og brugeren af betalingstjenesterne?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	02.04.20
C-500/18	Reliantco Investments et Reliantco Investments Limassol Sucursala 1. Skal/kan den nationale ret ved fortolkning af begrebet »detailkunde« i artikel 4, [stk.] 1, nr. 12), i direktiv 2004/39/[EF] anvende de samme fortolkningskriterier, der definerer begrebet »forbruger« som omhandlet i artikel 2, litra b), i direktiv 93/13/EØF? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, på hvilke betingelser kan en »detailkunde« som omhandlet i direktiv 2004/[39/EF] da, i en tvist som den i hovedsagen omhandlede, være en forbruger? Og 3. Navnlig, udgør især den omstændighed, at en »detailkunde« som omhandlet i direktiv 2004/[39/EF] gennemfører mange handler i løbet af en relativt kort tidsperiode og investerer betydelige pengesummer i finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 4, [stk. 1], nr. 17), i direktiv 2004/39/[EF], et relevant kriterium for at vurdere, om en »detailkunde« i	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	02.04.20

	direktivets forstand anses for at være en forbruger? 4. Kan og/eller skal den nationale ret, når den skal fastslå sin kompetence, idet retten skal fastslå, om den enkelte situation er omfattet af artikel 17, [stk.] 1, litra c), eller artikel 7, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1215/2012, tage højde for det af sagsøgeren påberåbte materielle retsgrundlag – alene ansvar uden for kontraktforhold – som et retsmiddel i tilfælde af indgåelse af kontraktvilkår, som anses for urimelige i henhold til direktiv 93/13/EØF, således at den anvendelige materielle ret fastlægges i medfør af forordning (EF) nr. 864/2007 (Rom IIforordningen), eller bevirker sagsøgerens eventuelle egenskab af forbruger, at det materielle retsgrundlag for sagsøgerens påstand bliver irrelevant?			
C-670/18	Comune di Gesturi Er princippet om forbud mod forskelsbehandling, der er fastsat i artikel 1 og 2 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000, til hinder for bestemmelsen i artikel 5, stk. 9, i lovdekret nr. 95 af 6. juli 2012 (som ændret og ophøjet til lov nr. 135 af 7.8.2012, som ændret ved artikel 6 i lovdekret nr. 90 af 24.6.2014, ophøjet til lov nr. 114 af 11.8.2014), hvorefter myndigheder ikke må tildele opgaver om undersøgelse eller konsultation til pensionerede privat eller offentligt ansatte?	Miljø- og Fødevareministeriet Beskæftigelsesministeriet Erhvervsministeriet	Dom	02.04.20
C-802/18	Caisse pour l'avenir des enfants Skal den luxembourgiske familieydelse, der tildeles i henhold til artikel 269 og 270 i lov om social sikring, sidestilles med en social fordel i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning 492/2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen? I tilfælde af sidestilling er den definition af familiemedlem, der i medfør af artikel 1, litra i), i forordning nr. 883/2004 finder anvendelse, til hinder for den bredere definition af familiemedlem i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF, idet sidstnævnte udelukker enhver selvbestemmelse for medlemsstatens vedkommende med hensyn til at definere familiemedlem i strid med, hvad der er fastlagt i samordningsforordningen, og subsidiært udelukker begrebet væsentligste forsøger i enhver betydning. Skal definitionen af familiemedlem, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 1, litra i), i forordning nr. 883/2004 følgelig foretrækkes i lyset af sin specifikke karakter i forbindelse med en samordning af socialsikringsordninger, og bevarer medlemsstaten navnlig sin kompetence til at definere de familiemedlemmer, der udløser ret til familieydelsen? Kan udelukkelsen af ægtefællens barn fra definitionen af familiemedlem i tilfælde af anvendelse af artikel 2, nr. 2) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF på familieydelse og nærmere bestemt den luxembourgiske familieydelse anses for at være en indirekte forskelsbehandling begrundet imedlemsstatens nationale målsætning om at knæsatte barnets personlige ret og nødvendigheden af at beskytte beskæftigelsesmedlemsstatens forvaltning, mens udvidelsen af personkredsen på anvendelsesområdet udgør en urimelig byrde for det luxembourgiske familieydelsessystem, som bl.a. eksporterer op mod 48% af sine familieydelse?	Beskæftigelsesministeriet Skatteministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	02.04.20

C-3/19	Asmel - Er EU-retten til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 33, stk. 3a, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, hvorefter kommuners selvbestemmelse i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter gennem en indkøbscentral begrænses til udelukkende to organisationsmodeller, nemlig kommuneforeningen, såfremt en sådan allerede foreligger, eller et kommunekonsortium, der skal stiftes? - Er EU-retten, og navnlig princippet om fri udveksling af tjenesteydelser og princippet om sikring af en så bred konkurrence som muligt på markedet for offentlige tjenesteydelseskontrakter, til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 33, stk. 3a, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, der, sammenholdt med artikel 3, stk. 25, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, hvad angår organisationsmodellen i form af kommunekonsortier udelukker muligheden for at stifte privatretlige retssubjekter såsom eksempelvis et privatretligt konsortium med deltagelse også af private aktører? - Er EU-retten, og navnlig princippet om fri udveksling af tjenesteydelser og princippet om sikring af en så bred konkurrence som muligt på markedet for offentlige tjenesteydelseskontrakter, til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 33, stk. 3a, der – såfremt den skal fortolkes således, at kommunekonsortier, der også udgør indkøbscentraler, kun må udføre aktiviteter på et område svarende til området for de deltagende kommuner samlet set, og således højst svarende til provinsens område – begrænser de nævnte indkøbscentralers kompetenceområde?	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	02.04.20
C-20/19	kunsthauz muerz Skal direktiv 2002/83/EF – navnlig direktivets artikel 35 og 36 – fortolkes således, at det er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter opsigelsesperioden – uanset en (korrekt) oplysning om opsigelsesretten forud for indgåelsen af aftalen – udløber 30 dage efter, at aftalen er indgået, (også) når forsikringstageren ikke er forbruger?	Finanstilsynet	Dom	02.04.20
Forenede sager C-84/19, C-222/19 og C-252/19	Profi Credit Polska m.fl. 1. Skal artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at direktivet ikke finder anvendelse på bedømmelsen af, om enkelte kontraktvilkår, som vedrører de renteafhængige omkostninger i forbindelse med en kredit, er urimelige, når en medlemsstats lovbestemmelser fastsætter et loft for disse omkostninger, idet de fastsætter, at der ikke kan stilles krav om betaling af renteafhængige omkostninger i forbindelse med en forbrugerkreditaftale, såfremt de overstiger det loft for renteafhængige omkostninger i forbindelse med en kredit, som er beregnet i henhold til lovbestemmelserne, eller det samlede kreditbeløb? 2. Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at et kontraktvilkår, der regulerer de renteafhængige omkostninger, som låntageren skal afholde og tilbagebetale sammen med lånet foruden renterne, og som er knyttet til selve aftaleindgåelsen og ydelsen af kreditten (i form af gebyrer, provisioner og omkostninger af anden art), ikke er underlagt en bedømmelse af deres eventuelle urimelighed i henhold til denne bestemmelse, hvis de er affattet klart og forståeligt? 3. Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at kontraktvilkår, hvorved der indføres omkostninger af forskellig art, som er knyttet til ydelsen af en	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	02.04.20

	kredit, ikke er affattet »klart og forståeligt«, hvis det ikke fremgår af dem, hvilke konkrete modtydelser de afholdes for, og forbrugeren ikke kan se, hvad forskellen på dem er?			
C-264/19	Constantin Film Verleih 1. Omfatter den adresse på producenter, fremstillere, distributører, leverandører og andre tidligere indehavere af varer eller tjenesteydelser samt på engros og detailhandelsled, der er anført i artikel 8, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/48/EF, og som de i artikel 8, stk. 1, i direktiv 2004/48/EF nævnte oplysninger i givet fald omfatter, også a) e-mailadresserne på brugerne af tjenesteydelserne og/eller a) telefonnumrene på brugerne af tjenesteydelserne og/eller c) de IP-adresser, som brugerne af tjenesteydelserne har anvendt til at uploade de rettighedskrænkende filer samt det nøjagtige tidspunkt for denne uploading? 2. Såfremt spørgsmål 1, litra c), besvares bekræftende: Omfatter de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 8, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/48/EF, også den IP-adresse, som brugeren, der forudgående har krænkert rettigheder ved at uploade filer, senest har anvendt til at få adgang til sin Google-/YouTube-brugerkonto, samt det nøjagtige tidspunkt for adgangen, uanset om der ved denne seneste adgang blev begået rettighedskrænkelser?	Kulturministeriet	GA	02.04.20
C-406/19 P	Spanien mod Kommissionen (appel) Påstand: Kommissionen har nedlagt påstand om, at punkt 1 i konklusionen i den appellerede dom ophæves, og at søgsmålet i første instans forkastes, eller, subsidiært, at sagen hjemvises til Retten.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	02.04.20